

Armande Vidal

ANY II

JUNY 1929

N.º 18

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

SVMARI

El moviment i la dansa, per Velivole. — L'Empordà i la dansa, per Ernest Albert i Galter. — Juny, per Ambrosi Carrión. — El precursor, per Carles Rahola. — Poetes de l'Empordà: Sebastià Trullol i Plana.

Allò de la sardana, per Angel Trémols. — La nit de l'amor, per Santiago Rossinyol. — Programa de les audicions de sardanes que s'executaran el mes de Juliol.

Noticiari.

FIGVERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR
PUIG-PARIS
ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA
Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

*ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS*

PER LA SEVA ORIGINALITAT.
PEL SEU BON GUST.
PELS SEUS IMMILLORABLES GÉNERES.
PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 25 i 26

FIGUERES

Quan us calgui saber l'hora...

...VOLDREU UN BON RELLOTGE,
NO UN RELLOTGE QUALSEVOL.
NO ANEU PAS A CERCAR-LO,
PERÓ, A UNA CASA QUALSEVOL,
SINÓ A UNA BONA RELLOTGERIA.
AQUESTA ES

La casa VARELA

Perelada, 5

PERQUÉ SERVEIX BÉ I ÉS
ECONÓMICA

Quan us calgui saber l'hora...

EMPORIVM

CAFÉ-BAR

D'EN **NARCIS ROGET**

.....

EMPLAÇAT EN EL MÉS BELL LLOC
DE LA RAMBLA DE FIGUERES

TELÉFON NÚM. 167

EN LA ESPLÉNDIDA TERRASSA
HI FRUIREU LES MILLORS HORES
DE PLACIDESA

BON CAFÉ—APERITIUS I LICORS
DE GRAN MARCA—REFRESCOS DE
TOTES CLASSES—«SANDWICHES»
OLIVES FARCIDES, ETC., ETC.

SERVEI ACURAT

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: «CASINO MENESTRAL»

El moviment i la dansa

EL ritme, el moviment, la dansa, són paraules que designen coses ben diferents, les relacions entre les quals, malgrat les apariències, són allunyades. No cal extra-nyar-se se'm dirà que la dansa és feta de moviment i de ritme. Caldrà respondre-li que hi ha una dansa interior, immòbil, infinitament més intensa i més rica: aquesta dansa és més enllà de tot ritme i de tot moviment. Caldrà discutir. Parlarem del moviment que és arreu al entorn nostre, que és la vida constant de tota llei de matèria. En fi, tot és moviment; la llum, el so. Energies exteriors o interiors comuniquen a la matèria les forces que l'animen. Els nostres propis propulsors interns són el nostre pensament, la nostra voluntat, l'agitació constant del nostre subconscient.

Nosaltres no podem escriure ni parlar, sense moure, a despit nostre, els nostres peus, el nostre coll, les nostres mans, i tots, en escoltar a un altre, fem moviments la majoria instintius. Hem de confessar que l'individu humà no sap viure sense moviments. Vol dir això que no sabríem viure sense ballar? Alguna vegada ens hem deixat anar a lamentar que les sales de dancings són plenes a vessar d'infadigables adeptes a les seves religions del fox-trot i del shimmy. Doncs bé: aquests seriosos fox-troters es remenen molt però no dansen gens. Les fulles dels arbres dansen també amb el vent, les flors se balancejen també damunt les tije. Es que podríem dir que tot ço que té moviment és dansaire? Totes les energies de l'univers es manifesten en un esforç de dansa que és com l'idea primordial representativa. El tigre acotrat i després saltant amb el dispar magnífic dels seus músculs, la cobra que neda en moviments ondulants donen la idea de la dansa, però no dansen.

Quan el moviment s'ordena, es classifica i s'arramada per sèries de línies periòdiques repetides, esdevé el ritme, l'omnipotent ritme, el gran ordenador.

Ell porta a la dansa disciplina i exaltació, és l'ardor apassionat la llangor desencantada, la vehemència, el desordre aparent i l'ordre profunde de la dansa. Sortí de l'humanitat primitiva per a posar-se al servei de l'ànima freturosa d'expressió. Ens donà la ingènua dansa popular, accent definitiu i potent de les races, esdevinguda més tard simfonia, òpera, coreografia teatral. La dansa ha complert la seva funció que és crear, i el ritme li deixà la seva simetria còsmica. Els elements constructius de la dansa estableixen aquesta distinció. Pels elements exteriors, ritme, moviment, equilibri, geometria, són la riquesa visual d'aquesta mímica pensada que es mou. Els seus elements interns, són els de tot art veritable: sensibilitat, exaltació, disciplina, voluntat. I tot això lligat, fós i confós en la reialesa suprema: la Gràcia.

Per a nosaltres, el ritme i el moviment són els dos servents fidels de la dansa. Certament que la dansa no podria existir sense ells, no sabria mostrar-se sense llur col·laboració, però no deixen pas d'ésser elements inferiors, mitjançant els quals la dansa se transposa al pla sensorial.

Abans que tot, la dansa és concentració, immobilitat, suspensió de ritme abans d'esdevenir ella mateixa, activitat i continuïtat. El còs en plena embranzida, en ple frenesí de ritme no entra pas encara en la santa ardor de la dansa si no escriu pas abans en l'espai les formes de les grans veritats eternals. Incorporació visual de l'idea, com digué un poeta (Els poetes són vers dansaires). Llavors la matèria esdevé més bella en el seu esforç d'espiritualització, fins a esvair-se, en el Símbol, que ella esdevé.

Però jo parlo d'una dansa que seria com una perpètua aspiració, com la gran oració de l'inconscient. Aquesta preguera de la dansa tots els pobles l'han realitzada. I com més aprop es troben els éssers de la natura senzilla i seriosa més la dansa es mostra en ells com una herència misteriosa.

Si féssim una incursió pels àrids terrenys de l'història veuríem que no hi ha poble per salvatge que sigui que no tingui la seva dansa, des dels ritmes primitius fins als més complexos de l'època actual.

I fins us diré que la música no és necessària per a embellir la poesia del moviment humà, la poesia del ritme humà que és constantment a l'entorn nostre com una deu viva on hi podem, sense adonar-nos-en, l'aspiració a la joia, a l'optimisme. Ella ajuda a defensar-nos contra la lletjor de la vida que continuament ens amenaça.

VELIVOLE.

L'Empordà i la dansa

L'Empordà és el camp, el paisatge, l'era oberta a tots els vents, per què els homes a l'enllaçar les mans, agermanin els cors i aixequin els ideals. La dansa, ja ho endevineu, és la sardana. Si la sardana fos una dansa passatgera, un estel llampant de fugacitat, però sense rastre, un bellugueig de peus sense ànima, nosaltres ja no parlaríem més de les sardanes i l'arreconaríem amb els trastos vells que porten la caducitat de la servitud.

L'Empordà i la dansa. Quines realitats més il·luminoses! No concebim un Empordà sense sardanes quan fugen de l'Empordà, quan el marc que les enquadra no bull de generositat ni de germanor.

L'Empordà i la dansa fan un sol cos, un cos viu, massís i rampellut que no té pèls a la llengua. No es pot destriar l'Empordà i la sardana. Parleu de l'Empordà i no us podeu estar de parlar desseguit de la sardana. La sardana és l'oripell flamejant de l'Empordà autèntic; li està bé, li cau d'allò més bé, com el pa que menja. Un Empordà sense sardanes seria una

terra molt bonica, però que no sap engrescar amb la gràcia de la seva boniquesa. Seria un plat delicat de mongetes amb bocins de llomillo, sense un rajolí de suc, que fes la menja més untada i envejosa de golafreteria.

L'Empordà i la sardana, la sardana i l'Empordà, tant li fa dir-ho d'una manera com d'una altra i no s'ofèn ni la sardana ni l'Empordà. Com a bons germans sempre van de braçet; són carn i unglà, tap i carbassa. Dues realitats magnífiques que s'han empeltat l'esperit i produeixen una definitiva i única emoció de l'esperit. Si volguéssim allunyar-les, si no les deixéssim estimar, aquestes bones germanetes se'n ressentirien; és probable que morissin de migranya i d'enyorança. Si visquessin farien la cloc-i-piu, perderien el tendre i el verd i el riure de la seva vida..... Nosaltres reconeixem que sense Empordà i sense dansa s'hauria corcat l'estàntol més ferm que sostè aquesta nostra il·lusió permanent.

ERNEST ALBERT I GALTER.

JUNY

(SARDANA)

MÚSICA DE JULI GARBETA

Oh sol brunzent,
oh mar blava remorejant
que dansa amb el vent;
harmonia del Juny cremant
que la terra i el cel
fon en un anhel

Com un bressol
la barca es gronxa,
sospira el ventijol,
Boca encesa
plena de sol!
La vela estesa
se l'endurà com prenent vol.

I el foc de l'amor
que en ton llavi guspira,
eixam d'abella d'or,
joia d'estiu,
serà flam que gira
i covar de niu.

(Homes)

La plana rossa per l'oreig s'escabella,
l'ocell pren el vol,
El blat ja és madur i el volant
és lluent de sol,
seguem arran, arran
que a la fatiga l'amor és consol.

(Dones)

L'aigua del canti durà fresca a tos llavis;
quan el jorn mor
els teus ulls lluint em diran,
dolçament cantant,
un gran secret d'amor
que em farà batre amb foc el cor.

(Homes)

Els camins són perfumats,
canten les fontanes dolçament,
els estels, al cel penjats,
fan com una llum esporuguida,
Si et deixessis tu besar
tot el viure meu fóra cantar.

(Dones)

Cada baume és un traidor,
cada estel que goita un delator.
Deixa'm anar
que em crema el teu besar.

(Homes)

Oh, nit de l'estiu tota foc!

(Dones)

Ben a poc a poc,
que ningú et senti!

(Homes)

D'un amorós neguit
s'abranda el pit.

(Tots)

Juny esplendent
els cors ajunta.
D'eix dolç turment
etern
la vida fes
per sempre més!

(Homes)

La plana rossa per l'oreig s'escabella.
La plana rossa per l'oreig s'escabella.
l'ocell pren vol,
el blat ja és madur i el volant
és lluent de sol.
Seguem arran, arran
per la fatiga l'amor és un cel.

(Dones)

Oh sol brunzent,
oh mar blava remorejant.
Oh sol brunzent,
oh mar blava remorejant,
que danses al vent;
harmonia del Juny cremant
que la terra i el cel
fons en un sol anhel.

AMBROSI CARRIÓN.

EL PRECURSOR

SI entre els passats hi ha un músic català que mereixi els nostres homenatges, aquest és certament En Pep Ventura, el transformador de la nostra dansa pairal, el senzill precursor dels mestres que després l'han perfeccionada i embellida.

L'obra d'En Pep Ventura té una transcendència que ell ni tan sols podia sospitar, car, com tots els precursors, hom diria que ell obrava amb certa inconsciència de la destinació futura del seu treball, com si obeís el conjur de la raça. I realment, el músic empordanès l'obeïa amb fidelitat aquest conjur sortit de les entranyes mateixes de la raça, anant a inspirar-se en la deïu popular d'on brolla tota poesia arreu del nostre Empordà que la Natura féu tan formós i els segles han circumdat de glòria.

Sens dubte, l'obra d'En Pep Ventura sota un punt d'obir exclusivament artístic, és imperfecta; però si la sardana ha assolit avui cimes excelses és gràcies

a ell, al seu esforç de primitiu, als seus balbuceigs innoents, a les seves innovacions orquestrals, a la sentimentalitat del seu fort temperament d'artista, a la seva inspiració senzilla i robusta.

Hom ha dit moltes vegades que En Pep Ventura no posseïa la tècnica necessària per a una producció acurada; però, això, què hi fa? No és pas com a tècnic que l'hem de considerar; no és pas com artista que hem de valorar-lo; el seu valor és altre, i és un valor d'aquells que resten i perduren. Els que comencen sense una orientació fixa, marxant a les palpentes, però que, no obstant, assenyalen intuïtivament nous camins a l'art, els precursors maravel·lats, no ho solen pas ésser de tècnics. Per això, enc que no en restés ni una sola sardana d'En Pep Ventura, en restaria el seu gest de precursor i la seva influència en el desenrotllament de la dansa de Catalunya no seria pas menys palesa.

CARLES RAHOLA.

POETES DE L'EMPORDÀ (1)

Sebastià Trullol i Plana

Aquest il·lustre escriptor i autor dramàtic va nèixer a Figueres el 21 de desembre de 1853. Llicenciat en lleis, després d'exercir durant varis anys, les seves aficions el portaren al conreu de la literatura exercint de crític literari i musical en el Diari de Barcelona. Premiat en els Jocs Florals de Barcelona i en el Certamen celebrat en la Joventut Catòlica de la mateixa ciutat obtingué la consagració de la intel·lectualitat catalana. Les seves obres per a teatre són moltes, entre les quals devem esmentar Lo diamant perdut, Dia de Reis Artús, etc. Darrerament s'ha retirat al veí poble de Navata on segueix treballant no solament en obres literàries sinó també en algunes composicions de música coral de caràcter religiós i popular.

LA CANÇÓ DE L'ESPERANÇA

¡Quin somni he tingut anit...!
He somiat que m'enganyaves.
Mira tu si hauré sofert
que'l coixí era moll de llàgrimes...

Al despertarme, he sentit
que les campanes tocaven...
He preguntat: «qui s'ha mort?»
i m'han respost: «l'esperança.»

Com si m'anés a morir
t'he cridat del fons de l'ànima,
amb veu de desolació,
qu'es una veu tremolanta...
¡I que devies ser lluny
que no m'has sentit, ingrata...!

Després ha sortit el sol
i mar endins una barca
duia uns pescadors cantant
la cançó de l'esperança...

Si l'esperança s'ha mort,
com hi ha llengües que la canten...?
és que'l qui canta és l'Amor
que viu fins sense esperança...

¡OH CRIST!...

¡Oh Crist! Tu qu'l món contemples
dessota tos peus almès,
i veus que de tos temples
ja'ls homes no'n ben rès,
torna aquí, que ts els temples
estan plens de m'cadars.

Torna a refer en vida
que ha perdut el ran camí,
com un poltre se ve brida
o una nau sense estí...
Cada home és un mentida,
cada cosa un renlí.

La cobdícia és la consuetat
de la trista humilitat,
és la fam que la inquieta
amb daler de cotemnat;
no hi ha frau ni alifeta
que continga al amat.

El mal or deixa ampudes
les lleis més dolcs del cor
i amb les il·lusió perdudes
fa un brevetge de dolor...
Els trenta diners de Judes
si n'han tret deavor!..

Tot s'encanta i mercadeja,
tot se compra i se ven,
de falsetat se roba
lo que's diu i lo que's sent,
el que més té me'cobeja
ni que siga impment.

Es baldera tota empresa
si no hi ha l'or al costat;
ser feliç vol dir riquesa,
mes que'l preu siga infamat;...
tothom fuig de la pobresa
com d'un Llätzer empestat.

L'amor és una rondalla.
es un quènto mitgeval;
la pietat es una antigalla
que no fa bé ni fa mal...
La gitanada batalla
pel millor lloc del firal.

Sols dos castes se parteixen
la vida fins a morir:
la casta dels que pateixen
i la dels que fan patir...
I les criatures oeixen
sols plorar i maleir.

En el tràmpol que l'emporta
el món no's pot aturar...
¿Es que al cim de cada porta
l'àngel de Déu va signar?
¿O es que té l'ànima morta
de tants llustres de pecar?...

¡Oh Crist, torna, que la vida
està òrfana d'amor,
torna a deixar-la gorida
amb ta veu de Redemptor,
ans que'l cranc de la mentida
li acabi de podri'l cor!

(1) En aquesta secció anirem publicant una antologia de les millors poesies dels nostres millors poetes amb unes notes biogràfiques de cada autor.

Allò de la Sardana

NO és pas que siguem intel·ligents amb la música, ho confessem planament, però si res més no, en som ben amants tanmateix, és a dir, així com un enamorat passa discret pel carrer, si ou per casualitat la veu de la seva aimia, es gira de seguida i fa via envers ella, així nosaltres si anant pel carrer sentim una música qualsevulla, deixem el camí i ens adresem cap on la sentim per tal sinó d'aturar-nos-hi, de passar almenys ben aprop. Nosaltres no hem estat mai balladors i menys en som ara; doncs bé, un piano de manubri, una orquestra, una xaranga qui passa pel carrer ens fa canviar el pas, el qual es posa àdhuc impensadament al compàs de la música i *ballem* aquell ball o taral·legem aquella peça, amb perill de que algú que passi pel nostre costat ens digui sornaguer, molt bé pel tenor! I no diem res si el que sentim és una sardana, s'entén una sardana, car n'hi ha d'aquestes que tenen *allò* que són les verdaderes sardanes i d'altres que no tenen *allò*, i per nosaltres aquestes no són sardanes.

Fa molt i molt de temps que volfem dir-ne quelcom d'aquest d'*allò*, però tot i ésser tant agosarats per tot, ço mateix ens tenia cohibits i no gosàrem dir-ne res perquè no es conegués que amb la música no hi enteníem. Ara, però, que durant més d'un any hem anat prenent el pols a aficionats i intel·ligents respecte a la sardana, tant per la part musical, com per la dansaire, ens atrevim a dir-hi la nostra, car veiem que som els més, els qui pensem de la mateixa manera.

La sardana s'ha extès; avui dia es toca i es balla tant a l'Empordà, com a Barcelona, com a Madrid, com a tot arreu, i per tot hi ha bons músics i bons balladors; convindreu amb nosaltres, però, que unes s'ouen amb més devoció que altres, unes saltironen més dintre del cor, que unes altres i paladejem més les unes que les altres. Això per què? Perquè unes tenen *allò* i altres no.

Veiam. ¿Quines són les sardanes que fan sentir més, les antigues o les modernes?

Les modernes semblen totes compostes sobre motius copiats d'una òpera, d'opereta, i àdhuc d'alguna cobla. Seran molt ben solfejades, excel·lentment harmonitzades, tot el que voleu, però... els hi manca *allò*.

En canvi les antigues són sobre motius casolans, pastorívols, de la terra, són les que tenen aquell *allò*, allò que és el que fa sentir, el que fa paladar les notes, el que fa saltar els joves i àdhuc els vells en els seus seients, allò que fa exclamar tothom, quina sardana!

Nosaltres hem espiat els rostres dels aficionats a la música i dels aficionats a la dansa, i a uns i altres hem trobat la mudança ràpida del rostre en sentir una sardana o oir-ne una altra. Es veu que les sardanes agraden per la música, o per algun motiu, que recorda a l'oient aquell motiu que ha oït en l'opereta o en la cobla, però no l'acaba de satisfer, el seu rostre no s'obre a l'alegria verdadera, a la joia pura de la sardana.

Les antigues, però, fan mudar l'as-

pecle del rostre, l'expressió dels ulls és diferent, s'escolta amb un aire del tot divers a les primeres, i el somriure de satisfacció obre els llavis, deixant escapar sempre una o altra frase de goig.

Per què els compositors moderns no cerquen els seus motius sobre notes camperoles, per a poder donar aquell *allò* a les sardanes?

No són totes, però, les modernes a les quals els hi manca aquell *gust*, com n'hi ha algunes, tanmateix, que el regalimen, i no volem dir quines, perquè no puguin donar-se per assenyalats uns i altres compositors.

Hem de pensar que la sardana ha d'ésser sempre sardana, sense tenir cap barreja. La tenora s'és construïda per a la sardana pura, i les notes que dona, no essent sardanívoles, desfan l'efecte d'aquell instrument

Nosaltres pensem així; els rostres de molts aficionats ens han demostrat que aquest és el seu pensament, i darre-rament hem esbrinat el concepte de molts i ens han confessat que efectivament tota sardana que no té *allò* de les sardanes pures, no fan pas el pes, per ben harmonitzades que siguin.

ANGEL TRÉMOLS.

La nit de l'amor

(Música del Mestre Morera)

Cantem, companys, cantem tots junts,
que el vespre és curt i el dia arriba;
cantem ben alt, cantem ben fort,
que el cant és goig pel cor que estima.
Cantem l'amor que portem dins,
fent-lo arribar dalt la finestra;
fem-lo arribâ als llavis vermells
fem-lo vessar tot aquest vespre.

Cantem i vellem !
que ja dormirem
quan morirem !

Que cada veu sia un petó
i cada crit una abraçada;
que el cant ens porti aprop dels ulls,
dels ulls serens de l'estimada.
Que tot cantant li poguem dir
lo que parlant no sabem dir-li...
que l'estimem fins a morir,
que la volem vingui el que vingui.

Cantem i vellem !
que ja dormirem
quan morirem !

SANTIAGO ROSSINYOL.

MES DE JULIOL

P R O G R A M A

Dilluns, dia 15—A l'esplanada del TEATRE "EL JARDI"—Nit a les 10

ALGARESA	MORERA
MAR BLAVA	JOAQUIM SERRA
L'ENCÍS DE L'ESTANY	SADERRA
HUMORESCA	PUJOL
CERCANT L'AIMADA	JOSEP SERRA
CRISANTEMA	QUER

COBLA: "BARCELONA"

N O T E S : Aquesta audició és exclusiva per als socis. Aquests cal que facin presentació del rebut del mes de juny.

Els familiars dels socis que convisquin sota un mateix sostre, se'ls facilitarà entrada mitjançant l'abonament de 0'25 pessetes.

Els qui desitjin ésser socis, podran fer-ho, satisfent la quota dels mesos de juliol i agost, a la entrada que dóna accés a l'esplanada del teatre.

Les senyores i senyoretetes disfrutaran d'entrada lliure.

Als senyors transeünts se'ls hi expendrà entrada al preu de 1 peseta.

Dimecres, dia 31 — A la RAMBLA — Nit a les 10

RITETA.	MAUNÉ
ROSADA D'ISTIU	CATALÁ
LA ROSER.	PEP VENTURA
PONCELLAMENT	LLONCH
GENTIL FIGUERENCA.	J. M. ^a SOLER
DECLARACIÓ	SANS E.

COBLA: "ANTIGA PEP"

SOCIS: Si cadascú de vosaltres aportés tan sols un nou amic adepte a la nostra entitat, ben aviat evidenciaríem la seva creixensa. La nostra dansa te'n quedaria agraïda perquè així seria molt més festejada.

NOTICIARI

PER haver-se'ns assabentat a darrera hora i, per tant, mancats de temps material per a fer ho entrar en el número passat, no poguérem comunicar als nostres socis i lectors de LA DANSA MÉS BELLA... que el dia 15 del mes prop passat, el nostre estimat amic i ferm col·laborador N'Ernest Albert i Galter contragué enllaç matrimonial amb la simpàtica senyoreta N'Assumpció Batlle. L'acte es celebrà amb molta intimitat.

Els novells esposos sortiren de viatge cap a l'estranger.

Nosaltres, i al dir nosaltres també volem dir el «Foment de la Sardana de Figueres», els hi desitgem una font inextinguible de felicitats.

SOTA el nom d'«Amics de la Sardana» s'ha constituït a Sabadell una novella entitat sardanista, la qual desitja treballar ardidament i no gens mancats d'entusiasme, en la propagació ferma de la nostra estimada dansa.

De l'esmentada entitat rebérem una atenta circular assabentant-nos del C. D. que ha estat format amb motiu de la constitució de l'entitat.

També ens incloïren el programa de la seva audició inaugural, que tingué lloc el dia 6 del corrent al «Jardí Cervantes» a càrrec de les cobles «Barcelona» i «Barcelona-Albert Marí».

Ens és plaent adreçar als nous «Amics» de la fabril ciutat, la nostra més fervent salutació. Hi afegim també, el bon desig perquè sigui ben pròsper el seu noble actuar per la sardana.

A «Atenea» es celebrà la nit del dia 6 del que cursa la conferència sobre «Becquer i el seu espiritualisme» donada per l'il·lustrat professor figuerenc i bon col·laborador nostre, En Llorenç Vives.

El president de l'esmentada entitat senyor Joaquim Moner féu la presentació del conferenciant.

L'interessantíssim tema de la conferència fou molt ben desenrotllat pel senyor Vives, el qual escoltà, a l'acabar, merescuts aplaudiments per part del atent i distingit auditori.

Sabem també que aquest intel·ligent professor i distingit escriptor, donarà una altra interessant conferència a l'estatge social de l'«Ateneu Empordanès» de Barcelona, el dissabte, dia 22 del corrent, a les 10 de la nit.

Dissertarà sobre: «La floració espiritual empordanesa».

Ja no cal dir com l'hi augurem un veritable èxit.

EL «Foment de la Sardana» de Mollet del Vallés ha organitzat pel diumenge dia 23 del corrent, un extraordinari Aplec de la Sardana que anirà a càrrec de les cobles:

«La Selvatana» de Cassà de la Selva, «Barcelona» i «Art Gironí».

Als seus organitzadors els desitgem un èxit ben falaguer.

CREIEM que no és de més repetir ací, que tot soci es deu fer l'obligació d'aportar-ne d'altres a les nostres llistes.

EL dissabte, dia 15 del que cursa, es celebrarà la «Festa de la Sardana», que com en anys anteriors organitza el «Grup Sardanista de l'Orfeó Gracienc».

Hi prendran part enguany: les cobles «Barcelona-Albert Martí», «Barcelona» i «Els Montgrins» i l'Orfeó Gracienc.

No dubtem que aquesta festa assolirà el relleu que mereix i un grandios èxit.

COM ja anunciem en altre lloc de aquest portantveu, el vinent dia 15 de juliol podrem gaudir novament, de sentir l'admirable conjunt de la cobla «Barcelona», la qual ens deixà una bella impressió durant les passades festes de la Santa Creu.

El programa d'aquesta audició, creiem que plaurà de debó als bons sardanistes i a tots els vers aimants de la nostra dansa.

De l'interpretació del programa no cal pas que en parlem, puix que estem segurs que en fruïrem tant com la darrera vegada.

CEDIDES pel seu autor, En Jaume Bonaterra, han ingressat al nostre arxiu les partícels de les seves sardanes «Gentil moreneta» i «La modisteta maca».

Agraïm la seva gentilesa.

ALTRA vegada recomanem a tots els socis que portin el rebut del mes corrent o de l'anterior per a entrar als actes que es celebrin en lloc tancat, puix que així evitarem incidents que sempre resulten enuïjosos.

VÀREM rebre, al seu degut temps una atenta invitació a l'«Aplec de Montalegre», organitzat pel Foment de la Sardana de Badalona el qual devia celebrar-se el diumenge dia 16 del que cursa, com ja anunciavem en el número passat.

També els programes, pels quals devia regir-se la festa, per cert d'una presentació acuradíssima.

Ens plau agrair-los-hi sincerament la seva atenció.

HEM estat afavorits pel notable i distingit compositor Mestre de l'Orfeó Català, En Francesc Pujol, amb la donació de la seva sardana «Humoresca».

Li remerciem vivament la seva ofrena.

ENS plau fer constar que el moviment de socis durant el mes de maig ha estat el següent:

Homes	{	Altes: 12		Dones	{	Altes: 1
		Baixes: 7				Baixes: 1

El nombre doncs, de socis a primers de Juny és de: Homes, 282 i dones, 51. Total 333.

Malauradament som encara molt pocs.

AL nombre, certament nodrit, de publicacions que rebem cada mes, ha vingut a afegir-s'hi «Vida nostra», butlletí de l'«Escola Coral Marinenca».

Remerciem la delicadesa.

Aquest portantveu ha passat per la prèvia censura

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

GORRES

LES DE MÉS NOVETAT
LES MILLORS
LES MÉS ECONÓMIQUES

AL PREU MAXIM DE
5 PESSETES

VARIETAT - ELEGANCIA - CALITAT
i ECONOMIA en

CAMISES-CORBATES
i CAPELLS

DE TOTS PREUS i QUALITATS

PARAROLS

MONTURIOL, 9 FIGUERES

LLIBRERIA CANET

DIARIS
REVISTES
LLIBRES

AIMANTS DE LA
NOSTRA DANSA:

COMPREU

**L'ALMANAC DE LA
SARDANA ANY 1929**

PANTEONS

LÁPIDES

Marbristeria Artística

D'EN

JOAN PINEDA

RUTLLA, 11

FIGUERES

LO MÉS SELECTE EN

Novetats per a Senyora

HO EXHIBEIXEN
CONSTANTMENT ELS

Nous Magatzems Massot

CASA PREDILECTA DE LES
SENYORES DE BON GUST

MONTURIOL, 16 : CAAMAÑO, 15

PREU FIXE

Figuerencs!

Empordanesos!

Els que encara no us vestiu a la
SASTRERIA EXCLUSIVA PER A LA MIDA de

MARIAN FONTDECABA

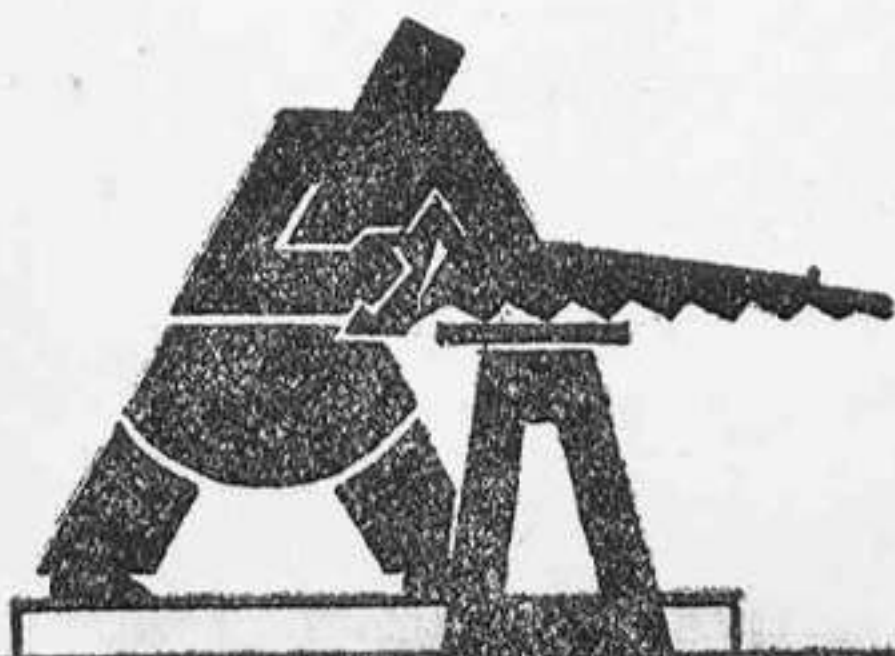
no deixeu passar una altra temporada i aneu-hi tot
seguit a que us prenguin la mida amb la
seguretat que en quedareu clients.

CARRER JOAN MARAGALL, 3 i 5, PRIMER PIS
FIGUERES

MOBLES VILANOVA

ESTIL
MODERN
EPOCA

- FIGUERES -

CONSTRUCCIO ESPECIAL
DELS
TALLERS DE LA CASA